

ПЕТИ ПУТ

КИКИНДСКИ вајарски симпозијум званично живи ево већ пету годину. Ми га на овим страницама пратимо годину дана дуже: од момента када је као замисао био потпуно уобличен од Слободе дана Којића и прихваћен од ИГМ »Тоза Марковић«, и када су почеле припреме за дочек првих гостију, југословенских вајара.

У међувремену, не само да је претурно »дечје болести«, већ је постао најзначајнија културна манифестација овог града, све познатија и много даље. Доказ су учесници, који стижу са свих страна света, обогатујући јединствену колекцију теракоте у Савременој галерији. Верни досадашњој пракси, представимо и овогodiшње учеснике »Тере«.

ТИМИ ФОКС (1959) завршио је студије на универзитету »Минесота« у Миннеполису а магистрирао је прошле године у Остину — Тексас, САД. До сада је имао свега једну самосталну изложбу (магистарску) а учествовао је по позиву или на основу конкурса на двадесетак групних изложби.

ТАТИЈАНА СТОПОВИЋ (1946) дипломирала је вајарство на Академији за ликовне уметности у Београду 1969. године.

Самосталне изложбе имала је у Београду 1971., 1972., 1976., 1981., у Смедереву 1982., Паризу 1983., Земуру 1986. и у Паризу 1975., 1979., 1981. и 1984. године. Учесник је многих групних изложби унаош, више европских земаља и у САД.

ВАЈАРСКИ
АМБАСАДОР

ТРАГАЊА за изворишима уметности одвела су Татјану Столовић, као и многе друге југословенске ликовњаке, у Париз. Фотографије са »Тере«, писма из домовине и разговор са колегама који су већ били гости овог града, довели су је у Кикинду. Док ово пишемо, она је на повратку за Париз. Кратак боравак условно је један малерозни димњак, који је пао на њен тамошњи атеље и уништио двадесетак скулптура. За уметника не може да буде горе, јер се не ради о штети на обичној имовини, коју је могуће надокнадити. Ипак, реч је одржала: без обзира на кратак боравак, захваљујући целодневном раду, завршила је скулптуре које остају као уметнички отисак овде проведеног времена.

— Шта осећате на расстанку?

— Тужна сам, озбиљно. Тек смо почели да се дружимо, а морам да путујем... О »Тери« сам се наслаждала пре доласка: Нада Којадиновић, професор Миша Поповић, брачни пар Арбије — сви су били одушевљени, говорили у суперлативима о условима и могућностима, показивали фотографије. Једва сам чекала да то и сама осетим, а ето... Ово овде је место фантастичног мира. Утиче на потпуно опуштање и сконцентрисаност на рад. Затим су ту и колеге, са којима се успоставља мост креатив-

ног дружења. Људи су најважнији фактор и за настајање и за поимање уметности.

— Колико боравак наших уметника у Паризу утиче на продор југословенске уметности и културе у свет?

— Французима се допада специфичан дух наших људи, који се исказује у личним контактима и кроз уметничка дела. Наравно да то доприноси зближавању и одређеним прожимањима култура. На пример, Арбијеви су по повратку много говорили француским колегама о овом симпозијуму, објавили текст и фотографије у једном од уметничких часописа... Ја ћу настојати да преко нашег удружења организујем изложбу о »Тери« у Паризу.

— У поређењу са сличним манифестацијама, где је место »Тери«?

— Одговорила бих само што се тиче креативног дела: услови су јединствени и колико знам, не постоји ништа слично. Што се тиче Савремене галерије, многи градови могу да буду љубоморни не само на такав изложбени простор, него — првенствено на јединствену колекцију теракота, која се »Тером« из године у годину обогатује

Х. Радовановић

ПРЕКО ОКЕАНА ЗБОГ УМЕТНОСТИ

● Настојим да скулптуром део своје персоналности представим посматрачу — каже млади амерички вајар

Дечачким ликом, озбиљношћу и миром, Тими Фокс је супротност неким нашим представљама о савременом младом Американцу. А ипак, прави је представник своје генерације: успешан — са 26 година је магистар; разоднао — спреман да се упути на било који крај света да би упознао нова места и људе, стекао нова уметничка искуства. Док о свакодневним збивањима разговара без сустезања, на питања о себи — уметнику настоји да одговори што промишљеније, прецизније...

Распитујемо се о његовом досадашњем раду.

— Универзитет на ком сам студирао — прича Тими — био је отворен према студентима, пружао могућности да истражују и материјалте и себе. Ја сам се определио за керамичку и бавио се њоме док је омогућавала да остварим замисли. Каснија размишљања зах-

тевала су другачији материјал да бих се изразио. У последње време полазио сам од употребних предмета који би у мени покренули одређене асоцијације. Претварао сам их у скулптуре, настојећи да у њих удахнем део своје персоналности и тако је пренесем на гледаоце готовог дела. Овај симпозијум је повратак глинџи и начину размишљања који тај материјал условљава.

— Шта вас је довело чак овамо?

— За кикиндски симпозијум чуо сам још на универзитету, од Перушка Богданића који је на њему учествовао. Када сам позван, нисам оклевао. Увек је изазов упознати нове земље, места и људе. Сем тога, у Америци је темпо живота условљен зарађивањем ради обезбеђења егзистенције, па је лепо када искрене могућност да се месец дана посвети искључиво стваралачком раду.

— Има ли разлике између онога што сте описивали, и онога што сте у Кикинди и на симпозијуму видели и осетили?

— Наравно. Све је ово другачије од мог света, и то не кажем у неком посебном контексту, већ само као констатацију да је све различито. Сам симпозијум, као збир услова је идеалан. Изолован, импозантан простор, неограничена количина материјала, помоћ и сусретљивост људи, колеге вајари — све је то стимулативно. Жао ми је што је језик препрека, па о граду и људима могу углавном да стичем визуелне утиске. Један од њих су зграде: специфична архитектура, обојена топлим, земљаним тоновима, који сви делују складно и уједињено, без великих козорних контраста на какве смо у Америци навикли. Све што сам до сада видео и осетио — допада ми се.